

sygn. akt *IX C 1204/19*

UZASADNIENIE

postanowienia z 27 stycznia 2020 roku

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 24 września 2019 roku Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku uwzględnił żądanie powódki J. L. przeciwko pozwanemu D. L. w całości.

Odpis nakazu zapłaty został doręczony pozwanemu 29 października 2019 roku.

20 stycznia 2020 roku pozwany D. L. wystąpił z wnioskiem o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym. Wraz z wnioskiem złożył sprzeciw od nakazu zapłaty.

Zgodnie z art. 502 § 1 k.p.c. w nakazie zapłaty nakazuje się pozwanemu, żeby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia tego nakazu zaspokoił roszczenie w całości wraz z kosztami albo w tym terminie wniósł sprzeciw do sądu. Natomiast zgodnie z art. 504 § 1 k.p.c. sąd odrzuca sprzeciw wniesiony po upływie terminu lub z innych przyczyn niedopuszczalny albo którego braków pozwany nie usunął w terminie.

Przywołane przepisy znajdują zastosowanie w niniejszej sprawie z mocy art. 11 ust. 1 pkt 1 ustawy z 4 lipca 2019 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw.

Odpis nakazu zapłaty został doręczony pozwanemu 29 października 2019 roku. Zatem pozwany był uprawniony wnieść skutecznie sprzeciw do 12 listopada 2019 roku. Sprzeciw od nakazu zapłaty został wniesiony 20 stycznia 2020 roku, zatem 2 miesiące po upływie terminu zakreślonego przez ustawę dla tej czynności.

Sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym powinien być uznany za spóźniony. Wniosek o przywrócenie terminu do jego wniesienia nie zasługuje bowiem na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 168 § 1 k.p.c. jeżeli strona nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swojej winy, sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu. Przywrócenie nie jest dopuszczalne, jeżeli uchybienie terminu nie pociąga za sobą ujemnych dla strony skutków procesowych. (art. 168 § 2 k.p.c.)

Zgodnie z art. 169 § 1 k.p.c. pismo z wnioskiem o przywrócenie terminu wnosi się do sądu, w którym czynność miała być dokonana, w ciągu tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. W piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające wniosek. (art. 169 § 2 k.p.c.)

Warunkiem uznania wniosku o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej za uzasadniony jest uprawdopodobnienie przez wnioskodawcę, że nie ponosi winy w uchybieniu terminu.

Warto zauważyć, że przyczyna uzasadniająca wniosek o przywrócenie uchybionego terminu musi być nagłą, nieprzewidywalną, gdyż pozwala ona ocenić czy dany podmiot należycie wykonuje swoje powinności i nie ponosi winy w uchybieniu terminowi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 września 2017 roku w sprawie o sygn. akt II UZ 53/17; postanowienie Sądu Najwyższego z 21 września 2017 roku w sprawie o sygn. akt I PZ 8/17; postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2017 roku w sprawie o sygn. akt I UZ 10/17; postanowienie Sądu Najwyższego z 25 listopada 2015 roku w sprawie o sygn. akt IV CZ 55/15; postanowienie Sądu Najwyższego z 25 listopada 2015 roku w sprawie o sygn. akt II CZ 78/15; postanowienie Sądu Najwyższego z 24 września 2015 roku w sprawie o sygn. akt V CZ 49/15).

Ponadto, sąd, rozpoznając wniosek o przywrócenie terminu, powinien kierować się obiektywnym miernikiem staranności strony dbającej o swoje interesy. Oznacza to, że przyjęcie przy rozpoznawaniu takiego wniosku subiektywnego miernika staranności strony wprowadzałoby do stosunków procesowych element niepewności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 sierpnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt II CZ 35/14; postanowienie Sądu

Najwyższego z 8 lipca 2014 roku w sprawie o sygn. akt I UZ 5/14; postanowienie Sądu Najwyższego z 10 kwietnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt I UZ 1/14).

Wniosek pozwanego o przywrócenie terminu opiera się na twierdzeniu, że pozwany został mylnie poinformowany przez żonę, do której ręk odpis nakazu zapłaty został doręczony, o dacie doręczenia. W ocenie sądu ta okoliczność nie jest wystarczającym uzasadnieniem dla uznania, by pozwany nie poniósł winy we wniesieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Warto wskazać na spójne stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym organizacja wewnętrzna danego podmiotu występującego w charakterze strony w zakresie przyjmowania i obiegu korespondencji tej strony jest jej wyłączną domeną, a w szczególności jej kierownictwa. Uchybienia w zachowaniu terminów powstałe w wyniku złej organizacji danego podmiotu obciążają go i nie mogą one stanowić wystarczającej podstawy żądania przywrócenia terminu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lutego 1970 roku w sprawie o sygn. akt II PZ 55/69; postanowienie Sądu Najwyższego z 12 listopada 1965 roku w sprawie o sygn. akt II CZ 92/65; postanowienie Sądu Najwyższego z 9 sierpnia 1974 roku w sprawie o sygn. akt II CZ 149/74; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 27 lutego 1998 roku w sprawie o sygn. akt III AUz 6/98; postanowienie Sądu Najwyższego z 26 lutego 2003 roku w sprawie o sygn. akt II CKN 1487/00; postanowienie Sądu Najwyższego z 29 czerwca 2005 roku w sprawie o sygn. akt V CZ 73/05). W ocenie sądu przywołany pogląd może znaleźć zastosowanie odpowiednie w niniejszej sprawie.

Przepisy obowiązującego prawa wymagają od uczestnika postępowania dochowania należytej staranności przy dbałości o własne interesy. Jedynie okoliczności wyjątkowe, niespodziewane, wychodzące poza zakres obiektywnego miernika staranności, mogą uzasadniać wniosek o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej. W zakres obowiązków należytej dbałości o własne interesy wchodzi dbałość o to, by terminy dokonywania czynności procesowych przewidzianych przez prawo dla strony były przez nią dochowywane. Obowiązek tej dbałości dotyczy również wszelkich czynności, z których dokonaniem ustawa wiąże rozpoczęcie biegu terminu dla dokonania czynności. Jedynie zdarzenie nagle następujące w biegu terminu lub przy jego rozpoczęciu może wskazywać na brak winy w niedokonaniu czynności w terminie w rozumieniu art. 168 § 1 k.p.c.

Fakt nieprzekazania pozwanemu przez jego żonę, że przesyłka zawierająca odpis nakazu zapłaty została doręczona 29 października 2019 roku, nie stanowi przyczyny nagłej, wyjątkowej. Trudności komunikacyjne, które miały nastąpić pomiędzy pozwanym a jego żoną co do daty doręczenia korespondencji sądowej, obciążają wyłącznie pozwanego. Skoro to pozwany wiąże z datą doręczenia mu korespondencji powstanie po jego stronie określonych uprawnień procesowych, w zakres jego należytej staranności wchodzi w sposób pewny ustalenie, kiedy przedmiotowa przesyłka została doręczona. Ustalenie błędne, gdy jego podstawą nie jest okoliczność szczególna, nie jest wystarczającą podstawą żądania przywrócenia terminu.

Można w tym miejscu nadto przywołać pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w postanowieniu z 22 kwietnia 1998 roku w sprawie o sygn. akt I CKN 937/97, zgodnie z którym uzgodnienia dotyczące sposobu komunikowania się strony z jej pełnomocnikiem, w okresie biegu terminu do wniesienia środka odwoławczego w celu podjęcia decyzji co do zaskarżenia orzeczenia, nie mają znaczenia przy ocenie wniosku o przywrócenie tego terminu. Odpowiednio – za wnioskiem o przywrócenie terminu nie przemawia okoliczność przekazania pozwanemu błędnej daty doręczenia korespondencji, gdy po stronie pozwanego nie powstała żadna inna wyjątkowa okoliczność, z uwagi na którą czynność nie mogłaby zostać dokonana w terminie.

Reasumując powyższe, w ocenie sądu nie zachodzi po stronie pozwanego przesłanka braku winy niewniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym w terminie.

W takich okolicznościach wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty nie mógł zasługiwać na uwzględnienie. W konsekwencji – sprzeciw nie mógł być uznany za wniesiony w terminie.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, sąd, działając na podstawie art. 504 § 1 k.p.c., przy uwzględnieniu art. 168 § 1 k.p.c. i art. 169 k.p.c., postanowił jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w rep. C oraz w kontrolce wniosków o uzasadnienie;
2. odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego;
3. akta przedłożyć z wpływem lub za 14 dni od zpo.

G., 8 kwietnia 2020 roku Sędzia Anna Mejka